

der har været ansat i offentlig tjeneste og hverv, end til dem, der har arbejdet i det private erhvervsliv. Denne forskelsbehandling er blevet fastholdt og til dels uddybet som følge af den alt for store indflydelse, som de offentligt beskæftigedes interesseorganisationer har haft på lovgivningens udvikling. Her som andetsteds er det et vigtigt formål for lovgivningsmagten i 1970'erne at foretage en justering ved at bryde de særfavoriseringer, som de offentligt beskæftigede har opnået. De økonomiske muligheder for at foretage denne nedbrydning igennem en rimelig, men kortvarig overgangsordning forbedres ved forhøjelse af det almindelige folkepensionsniveau. Reglen i grundlovens § 27, stk. 2, er ikke til hinder for, at særreglerne om pensionering af tjenestemænd praktisk talt afskaffes over en kortere periode.

En gennemførelse af lovforslaget forventes at medføre merudgifter for det offentlige på ca. 1,8 milliarder kroner i 1975-76 og ca. 2 milliarder kroner i 1976-77.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser.

Til § 1:

Fremskridtspartiet finder det vigtigt, at folkepensionsbeløbet fastsættes til et enhedsbeløb, som står fast over en længere periode. De nuværende regler om straf på ægteskab og nedsættelser ved ekstrairtdægter findes at være urimelige.

Direkte forkert er det efter fremskridtspartiets mening at gennemføre reglerne i lov nr. 270 af 4. juni 1970 om at komplicere folkepensionsordningen med en særlig tillægspensionsordning.

Fremskridtspartiet vender sig også imod det ventetillæg, hvorom der ifølge punkt 4, nr. 11, er opnået enighed i den sekspartiaftale, som findes omtalt i skatte- og afgiftsudvalgets tillægsbetænkning af 18. september 1974 over forslag til lov om ændring af forskellige lovbestemmelser om skattemæssige fradrag og særskilt beskatning af medhjælpende hustruer og forslag til lov om ændring af udskrivningsloven. Det er direkte utiltalende, at de ældre mennesker skal tvinges ud i en ordning, hvor de skal spille hasard om, hvorvidt det kan betale sig for dem at udskyde tidspunktet for opnåelse af folkepension. De, som dårligst kan tillade sig at skubbe pensionstidspunktet ud på grund af, at de er slidt op og/eller økonomisk svagt funderede, bør ikke have mindre folkepension end andre.

Personlige tillæg, bistands- og plejetillæg, bolig-sikring, hjemmehjælp o.s.v. bør ydes af de menne-skevenlige sociale sikringsvagter — omtalt på side

13-14 i fremskridtspartiets betækningsudtalelse vedrørende den sociale bistandslov (betænkning af 31. maj 1974 til lovforslag nr. 45) — og ikke som nu på grundlag af socialkontorpersonalets paragraf-akrobatik. Indtil sikringsvagtssystemet er gennemført, må den hidtidige mere ufuldkomne metode selvsagt benyttes.

Folkepensionsordningen bør være et rent statsligt anliggende, idet dette giver den mindste administration.

Ugevis folkepension har den fordel, at de pensionsberettigede får en hjælp til at klare økonomien, også hvor alderdomssvækkelse eller andre forhold medfører, at de er let bytte for bedragerer, nevøer, tyve og letsindighedsdispositioner. Med nutidens EDB-teknik vil ugevis udbetalinger af ensartede beløb til stort set de samme mennesker ikke medføre særlige administrative fordyrelser. For modtagerne er bank- og sparekassevæsenet nu så veludbygget, at ulemper kan undgås også for de pensionister, der har svært ved at komme hjemmefra, eller som er på rejse.

Pensionsbeløbet i finansåret 1977-78 fastsættes ved lov i god tid før 1. april 1977, når oversigt haves over den økonomiske situation til den tid, og således tænkes pensionsbeløbene ændret (forhøjet) een gang årligt.

Til § 2:

I forbindelse med den budgetreform, som fremskridtspartiet arbejder for, og som bl.a. finder udtryk i det af partiet udgivne papir „Hvad koster 60.000 kr. skattefrit?“, vil det nok være hensigtsmæssigt at gå over til en ordning, hvor antallet af folkepensionister ligger fast for hvert finansår ad gangen (antallet af ældre i kommende år kendes jo med ganske stor nøjagtighed). Så længe det offentlige budgetsystem er så løsagtige, som forholdet nu er, er der imidlertid ikke fundet tilstrækkelig grund til at forlade det hævdvundne system grundet på aldersgrænser.

Naturligvis skal der også ydes hjælp til trængende, der endnu ikke er fyldt 67 år. Det er bare et område, som det ikke kan være rimeligt og rigtigt at føre ind under folkepensionslovgivningen, som bør være et område, der alene dækker samfundets betalinger til ældre medborgere, mens hjælp for eksempel til den 58-årige, der er slidt op, må ydes i henhold til anden sociallovgivning.

Når landet skal indfri den valutagæld, som tidligere folketing har påført Danmark, er det en uigen-nemførlig tanke at nedsætte den erhvervsaktive del af befolkningen med een eller flere aldersklasser ved at nedsætte de 67 år til 66 år eller mindre.